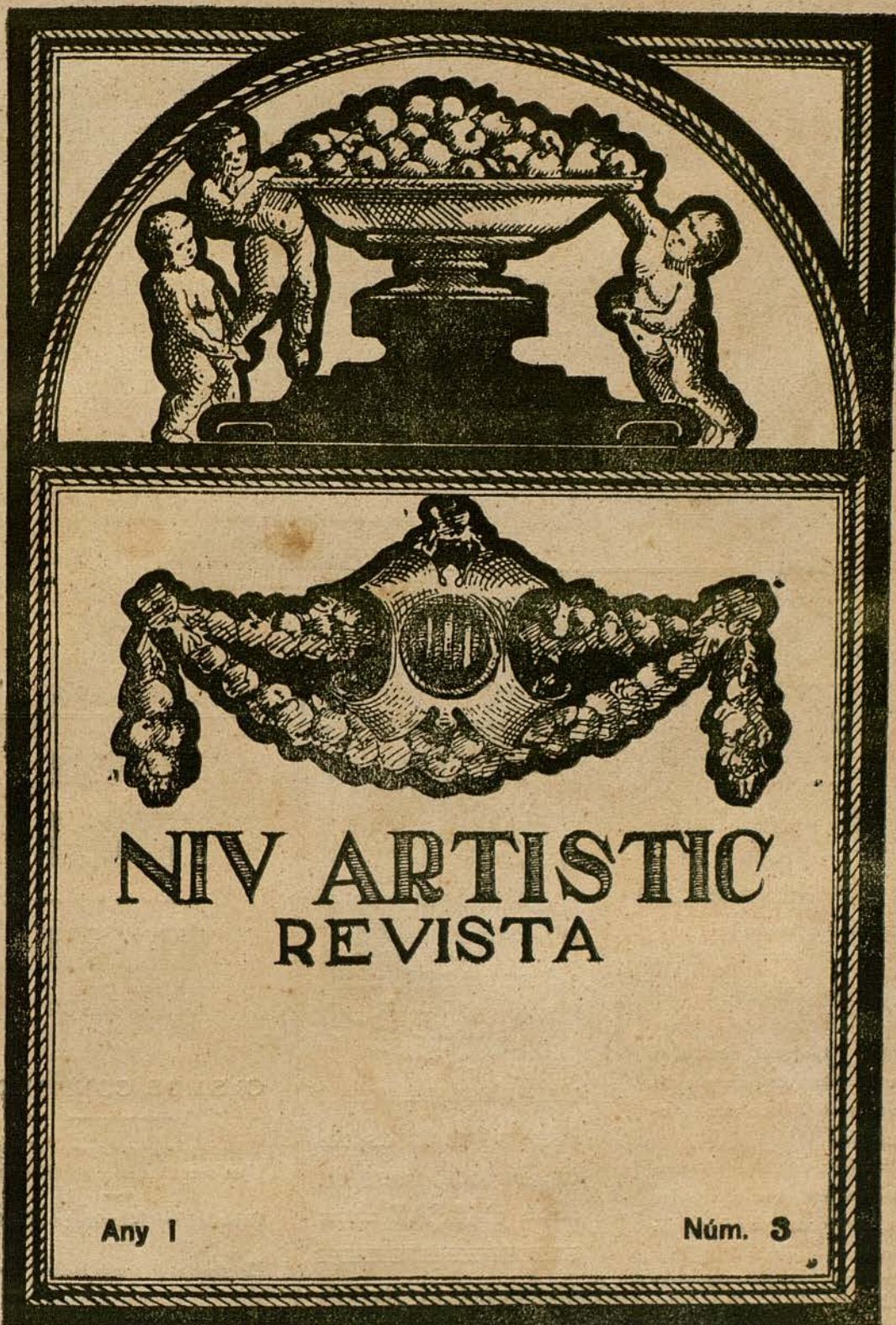

Preu 15 cèntims

FONDA I BAR

— DE —

Ramón Reus

Torrent de l'Olla, núm. 69

• BARCELONA •

DROGUERIA

EUGENI SAUMELL

Drogues, pintures, colors, esmalts,
broxas, pinzells, pintures adobades
a l'oli i al barniç, colas de totes
classes. Blau Ultramar, per a la
roba, en paquets, pastilles i en pols

Exclusiva del Restaurador de
Mobles BRILLALÓN

Plaça del Sol, 11-12 :: Planeta, 16
BARCELONA (GRACIA)

Gran Fotografia Bohemia

— de —

Jordi García Prats

P. del Sol, 13, 1er GRACIA

(al balcó hi ha una bandera)

Casa especial en reproduccions i ampliacions de retrats antics i moderns, aixís com també tota classe de treballs relacionats amb lo ram de fotografia.

Varies fotografies d'aquesta casa han estat premiades en varis concursos i exposicions.

NOTA. — Sols se retrata en diumenges.

Extens i variat assortit en tota classe de
— CALÇAT —

Especialitat en Novitats
— pera Senyora —

Vestirà vostè elegant en la

≡ Sastreria

L'ESTISORA

— de —

ANTONI VILA

Salmerón, 89

CASA DE CONFIANÇA

Taller en la mateixa per a trajos en casos urgents en 6 hores

Rebudes les Novitats d'estiu

Elegancia i preus sense competència

A pesar de la guerra, la Casa no ha aumentat els preus

ANY I

JUNY DE 1918

Núm. 3

REVISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Carrer de la Llibertad, núm. 4, GRACIA-BARCELONA

A Shakespeare

He vist passar ta nau que li arribava,
demunt las ayguas, l'ombra al infinit,
y'l pal major tant alt que s'enfonsava
per lo cel blau, ardit;

Y volguentla seguir que s'empenyía
la estelada com nins cayent al mar;
y la lluna y'l sol torsant de vía
per deixarla passar.

Y jo, pobre de mi, que tot me creya
qu'era assi baix materia vil que's fon
he caygut de genolls qu'en ta nau veyà
passar un altre mon.

Angel Guimerà.

Jocs florals

Per primer cop aquest any, ens hem vist obligats a assistir a la pintoresca festa dels Jocs florals.

Cada any, al decidir-nos a assistir-hi, havem tornat enderrera, temerosos de que el record d'aquella terrible sátira que tots coneixem, ens privés de guardar el respecte que'ns mereix aquesta festa genuïnament catalana.

Mes aquest any no podem prescindir-ne, la nostre REVISTA ens obligava a dir-ne quelcom.

Prenguerem seient; al nostre costat seient tres joves bulliciosos, i amb poc respecte feien mofa de tots, nosaltres els volíem rep-
tar, però ens mancava autoritat, perquè a vol-
tes ens feien escapar el riure.

La festa comença, s'apodera de nosaltres un sant reculliment, algun amic indiscret volia revelar-nos el nom del poeta premiat, nosaltres no l'hem volgut saber, volíem tenir l'emoció de la sorpresa.

El mestre Millet llegeix el seu discurs, els joves del costat han parat de riure, tota la sala escolta amb devoció el gran mestre.

Fineix el discurs i en Burgas llegeix la memòria, nosaltres estém tot impacients; s'acosta el moment solemne. S'obre la plica de l'autor premiat, — ¿Qui serà? — En Josep Massó i Ventós.

Nosaltres ja 'l coneixíem, però els joves del nostre costat no devien conèixe'l, perquè reien, reien... al veure'l tant gros i tant mudat.

¡Irreverents! hauríem cridat nosaltres, però potser tenen una mica de raó. Qui no s'ha forjat una festa de Jocs florals amb un poeta guanyador, secalló i malaltic, amb els ulls fonsos com somiant flors i estrelletes?

Però no hi ha dret a riure.

La música romp i el poeta avança del braç de la reina; nosaltres vinga estar seriosos.

L'actor Daví llegeix magistralment la poesia premiada i van obrir-se pliques i van cridant se noms, i els poetes llorejats pugen les grades i fan reverències i la Reina els entrega els premis.

Es crida l'autor de l'Englantina; no compa-
reix, i no podem tenir el gust de conèixe'l.

Altres noms sentim cridar i sona un nom simpàtic: «Victor Català».

Finalment, s'aixeca en Burgas i crida al

autor premiat amb «La Viola», «Mossen Joan Puntí».

¡Tota la sala quin reculliment!

Escau be que un sacerdot reculleixi el premi de fe, tot bellugadix puja les grades i llegeix:

Aquella missa rasa de la Seu
que diu un vell canonge cada dia
quan encara fosqueja, ¡no diguéu!
es la cosa del món que sé més pia.

I segueix:

En aquesta hora i en aquell indret,
—com una maravella amagadixa—
fret en el clos i nua la paret
ara veuréu com hi dirán la missa.

Nosaltres escoltem amb devoció una mica tafaners, com aquell que descobreix els misteris i les emocions de una cosa interior, conegudes per nosaltres no mes que exteriorment, amb aquella mateixa complacència que sentim quant tenim entrada al interior d'un escenari.

Fineix la lectura i tothom aplaudeix de bona gana; els joves del costat nostre han parat de riure.

Altres premis, altres noms, i l'alcalde pronuncia les sacramentals paraules: «S'ha acabat la gaia festa»; i vinga música i vingan «Segadors», i la Reina surt tota cofoia.

Nosaltres ens recordem de nou d'aquella sátira sagnant i d'esma baixem les escales i ens trobem al mig del carrer.

Fins a un altre any.

La rosa

Rosa, nascuda d'un somris dels deus!
les Gràcies modelaren ta figura,
i per a més encis i galanura
Flora 't va dà 'l més grat dels flaires seus.

Ta vida van tassar les hores breus
fent aixís més preuada ta hermosura,
i el Cefir a tes fulles posà amb cura
la tremolor de ses aletes lleus.

Crudel l'Amor, sembrà en ton tronc espines
i ferint-li ses mans, sa sang florida
tornà tes fulles blanques, en porprines...

Llavors digué a sa mare, qu'enternida
va guarir-li a petons ses mans divines:
— Guaita; l'he feta 'l símbol de ta vida!

JOSEFA ROSICH COTULI.

CRONIQUE CITADANES

Primavera

Massa poetas i massa romantics forem si diguesim que la primavera es solsament el temps de les flors, dels aucells i dels dies serens. No, cal confessar que, per sobre de tot, la primavera es el temps dels casaments.

Pel Maig sembla que tothom s'hi veu amb cor a casar-se. Bona prova d'això son els aparadors dels nostres fotografs, on, per poc curiosos que siguem, haureu vist exposada l'eterna parella, ella, assentada sempre, símbol de la comoditat i el repòs, amb un somris de satisfacció i de conquesta als llavis; ell, dret, a punt de caminar, de treballar, de correr, apoiant-se displicent en el seient d'ella i amb els ulls brillant-li com dos punts interrogants, preguntant a tot bon viant que s'alura a contemplar-los: — «¿Qué'm passará?»

Aquest darrer mes de Maig, tot vagant per les nostres vies ciutadanes, he vist passar pel meu costat les comitives de les noces i mai, solteró com soc, he sentit cridar dintre meu el dimoniet de l'enveja, ni me he enternit endreçant-los-hi en el seu camí unes paraules de salutació, de comiat o de lloança.

Perque els casaments serán, si voleu, una prova de heroisme, un esclat d'entusiasme, una gran conveniència, però mai en aquelles comitives endiumenjades pasar-hi he vist el petit amor joganer, entremaliat i inconscient.

Aquella tivada etiqueta del nuvi i aquell refinament de vels, llaços, floes i puntes de la núvia, son la mortalla d'aquell amor nuet, de una nuesa desvergonyida, sense altra gala

que'l seu buirac i les sagetes traidores i enverinades.

Seràn les noces la complerta possessió de l'amor, serà el grau maxim, serà la fruita assahonada per complert, la fruita madura, ben madura; com me sembla haver sentit dir a algún pensador poeta o a algún poeta pensador. Pero com més aixís siga, menys amic seré d'aquestes comitives de noces, perque la fruita madura es la que està més aprop de podrir-se i a mi me plau més aquella agrò-dolça de quan el sol comença tot just a colorar-la.

Damunt els amors difícils s'han vestit els grans poemes, donant-nos l'impresió d'aquells sofriments i alegries de l'assaonament pero posant punt final a l'arribar a una solució fatal o afalagadora per entendre els autors de tots els temps, que lo mellor quedava ja dit; aixís en les humils comedies del nostre primitiu teatre queia el teló definitivament quan s'arreglava el casori.

Quan un amic m'ha contat sos amors no correspostos o privats, quan m'ha contat les seves lluites amoroses, he sentit per ell una gran simpatia i li he dit paraules d'encoratjament i l'he llençat a fer les proves mes atrevides tot ajudant-lo a pujar el

castell d'ilusions i fantasies que forja el seu seny d'enamorat. Pero si un amic m'ha fet saber el seu casameut, li he respost fredament amb paraules de rubrica i l'he vist ja amb aquell encarcament de nuvi.

Es per això que la comitiva d'unes noces ciutadanes no'm desperten cap sentiment dintre meu, ni sento aquell pesigolleig que'm corre per sota la pell quan veig aquella parella romàntica i enamorada que fuig dels ulls tafaners de la gent, buscant aquella fosca solitud tant escaient per dir-se les sublimes paraules d'amor i per fer-se l'eterna pregunta tot par-

lant d'aquella vida que somnien junts i que saben de cert que mai han de conseguir.

Ell es mig poeta, en la solitud del seu quarto prova de fer versos i de vegades n'hi surt algun que a l'endemà el diu dos o tres vegades a l'orella d'ella que l'escolta devotament. Ella es tota presumida i tant enjogassada, que és com una criatura gran, com una nina que belluga, que parla, que juga i que riu; solsament esdevé una mica seria quan ell li parla de totes aquelles coses que ella no acaba d'entendre i no pot, per més que s'esforci, fer-se tot aquell munt d'il·lusions que ell li explica i per això s'enfaden i per això renyeixen i quant mes enfadats i mes renyits estan, segueixen amb els ulls tot el carrer fosc i al veure que no ve ningú fan les paus, però de quina manera!

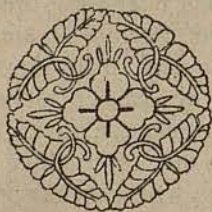
No's casaran mai, ni pensen en casar-se, saben que l'amor es solsament estimar-se i s'estimen força amb aquella continua engunia de la gent que'ls destorba.

Jo soc molt més amic d'aquestes privacions, d'aquet constant desig, d'aquest amor sense fi i sense calma que no del repos comodon i golafre del casori.

Per això tampoc soc un gran enamorat de la primavera que'l dia es massa llarg i la fosca es la gran protectora dels que s'estimen encara que estic vegent que en aquest temps de flors i d'aucells el pobre cronista també ha florit amb una crònica sentimental i carrinclona.

Perdoneu-me, el temps s'ho porta, ja no hi tornaré més.

SAM.

De «Tres Facecies de Cupidó»

Inici

La tarda mor i Cupidó
puja a l'Olimp, com cada dia.
Per un estel hom el pendria.
Tant el séu pas deixa claró!

Avui hi torna sens dardells,
que ha sigut jorn de grans trifulgues.
Les vol di als déus, vulgues no vulgues.
—Els déus no estan d'humor: son vells.

Però a la fi logra, traçut,
fer-se escolà una bella estona.
Es posa al mig de la rodona
—damunt les cames assegut—,

deixa el buirac, tús una mica
i aixís s'explica:

Acabament

Quan aquí arriba Cupidó,
irat, trement, un déu majó
aixeca un braç, el front arruga
i aixís lamenta la marfuga:
—O fill de Venus, sornaguer,
bergant, mofeta, trapacer,
no sabràs mai el que és senderi,
de tant que et dones al platxeri.
Si que recordes mos concells;
ni tens respecte als blancs cabells!
Jo et jur que avui la penitència
t'ha de servir d'experiència.—
Més ell, sentint-lo, encara riu...
S'enfila, llest com argent-viu,
damunt la falda venerable
i, mentres, esquisit i amable,
li amoix la barba amb una mà,
amb l'altra al déu sap enflorà,
guarnint-li el cap amb sa corona.
I el déu encara no el perdona.
Prô estira el front, abaixa el braç,
i riu que riu per sota el nas.

IOAN DRAPER.

D'un bell jorn

APUNT

El carrer era en bulliciosa animació; un raig de sol l'embellia encara i un rumoreig de rialles, franc esclat de joventut, s'oïa sense interrupció... Tot era florit de damisel·les.

El malalt darrera els vidres del balcó restava embadalit, frefurós, inquiet.

Ell havia vist com aquella nina rebia a fal·lades els clavells i amb un somriurer discret, corprenedor, remerciava les fineses dels passants.

Una existència jove, físicament marcida, no havia trobat mai tant insuportable l'aïllament del món, com en aquell dalit de lliberació.

La prescripció del «doctor» per ço que tenia de convenient se li feia mes penosa. Fruir del Sol, més, sense aire!

Atret, el malalt, tornava a fitar sa atenció i no la distreia ja per res. Veia la faç turbada i agraïda, gràcil en fi, de la damisel·la. Més flors, més rialles, i més frisança d'aquell escaient posat.

Seguia la joia ensenyorida de la tarda d'or i escarlata: ginesta i clavells. Vida i Bellesa que d'arreu brollaven...

L'instant esdevingué irresistible. El malalt resolut agafà uns clavells que'n commemoració de la diada tenia en sa cambra; obrí el balcó ràpidament i d'un esforç els dirigí demunt la damisel·la que complacent, redreçà sa testa i esguardà enlaire, inconcretament, prò amb el somriurer discret, corprenedor...

Darrera els vidres del balcó, un semblant pàlid, complascut, recullia instantàni la claror d'aquells ulls divinals. I un alé de triomf invadi el rescinte de guarició.

Després, abaix el carrer, continuava el rumoreig de la festa lluminosa de Corpus. I a dalt del balcó, els vidres s'entelaven i desentelaven sovint, sovint, i amb molta accentuació...

JOSEP M.ª ABAD.

Al vol

Com tot, la poesia també ha caigut a la vulgaritat, la força implacable del progrés l'ha portada a ser un trist instrument del comerç: perfumeries, adroguers, bisuteries i altres comerços per l'istil, s'aprofiten del reclam d'unes estrofes, la major part de les vegades amb mes poca solta que poesia, per anunciar els seus articles, i com si això no fos prou, un dia al sortir al carrer vaig trovar-me enfront d'un anunci: un paper mes moreno que blanc, i unes lletres de color d'ala de mosca me feien sapiguer les virtuts d'aquest producte per medi d'un sonet.

Jo vaig indignar-me al veure la poesia clavada pels carrers i exposada a que la canalla la fes servir de blanc o bé que algún drapaire, aprofitant-se de les ombres de la nit, l'arranqués per a fer-ne el mateix us que'l poeta poc escrupulós que va rimar-la, o sigui treure'n alguns quartos. Pro, que hi farém!, les subsistències van molt cares i de poetes n'hi ha de tant pobres...

Me trovava visitant l'exposició d'art en el Palau de Belles Arts, quan al entrar en una de les sales vaig quedar-me veient visions, i dic visions, perque vaig veure molts topòs, molts pilots de pintura, i no vaig entendre res de tot lo que hi havia pintat, i fent honor a la vritat diré que si vaig entendre quelcom, va esser el retrat d'una dona nua, que jo, a esser de la Junta de Museus, fins per raó d'estètica, no l'admeto.

Pro com jo 'm considero profà en les coses de pintura, vareig dirigir-me al Guarda urbà que vigilava la sala, preguntant-li:

—Bon home, vos que esteu tot el sant dia aquí ¿voldriau indicar-me que és lo que signifiquen totes aquestes pintures?

A lo que 'l bon guarda 'm contestà:

—Hombre, vosté dispense, però a ser-li franc, le diré que fá deu dies que estoy aquí i por más que lo he mirat mucho, no he sabido veure-hi res.

I no extranyo que ni jo, que era 'l primer cop, ni ell, que tants ratets deu haver passat mirant-ho, no haguem sapigut veure-hi res, si tenim en compte que tota la sala estava dedicada a pintura futurista.

* *

Barcelona, la ciutat de bel·leses, la ciutat de la llum, la ciutat de les flors.

La bel·lesa immensa de nostra majestuosa ciutat plena de sol, la veiem reflectada en els bells rostres, en els somrients llavis, en els joganers ulls de les nostres xamoses damiselles que'ns enlluernen arreu amb sa gentil bel·lesa, amb sos pits curulls de flors, d'aquelles flors hermoses, tant hermoses com elles, sobre quines flors nosaltres ens adormiríem per gaudir de l'éxtasi de la seva flaire...

* *

Els boscos de la nostra Catalunya van perdent son bell encís, els nius d'aucells dels coputs arbres han desaparegut al pes feixuc de la destralt.

Els boscos d'alsines i de roures van desaparèixer, aquells paratges d'amor i d'insomni van quedar desolats, qui sap si per sempre; allí on hi havia una alsina, sols hi veureu un clot, i aixís una planúria, avans fresca i riallera, ombrejada pels arbres, ara es trista, xorca, solitària...

Oh necessitat maleïda, de quantes coses ens prives!

Avui el jorn ha sigut gris...

Avui el jorn ha sigut gris, el sol ni un breu moment ens ha besat, i ara, el cap-vespre es fret, pluja petita devalla lentament, salpica els vidres i els entela; sento remor al lluny, s'apropa un i l'empedrat del carrer sembla que vibra [cotxe en tremitut de vida; ja s'allunya altra volta; quina tristor m'ha deixat dintre de l'ànima son pas acompassat que ara es monòton! Tot es quiet, i sols la pluja encara devalla lentament. O nít, et sento en mí com un pressentiment. Ets trista. Fins l'únic bell estel que em somriuria es absent. No hi ha en tú l'aureola del riurer clar de ma estimada...

MIGUEL SAPERAS AUVÍ.

Febrer de 1918.

Crepuscle

El sol anava a posta... Lentament s'amagava en l'horitzó... Sos darrers raigs donaven a l'infinit del cel un tó daurat... Un moment més i desapareixeria per complert... Sols restà de son pas en aquell jorn de Primavera un lleu resplandor...

Un bell crepuscle...

Allí en l'horitzó, on el sol s'havia amagat, s'hi oviraven les blanques veles de qualques barques, que lentament mogudes pel vent anaven acostant-se a terra.

Encisat com estava Frederic, en la contemplació d'aquell bell espectacle, no es donà compte de que una dama elegantment vestida s'apropava al lloc on ell es trobava.

Anà atantsant-se la dama i al ésser prop de Frederic esdevingué intensament pàl·lida; en sos ulls s'hi reflectà la mes viva emoció; restà com espaorida i de ses mans s'escapà la blanca ombrel·la.

Rapidament es girà Frederic a l'oïr aquell soroll i no fent menys forta l'emoció que es dibuixà en son rostre i sols sos llavis es mogueren per a pronunciar un nom:—Maria!

—Frederic! —digué ella completament torbada.

Les mans d'ella s'extengueren com en una darrera imploració, com demanant perdó de qualche falte comesa... Les d'ell també s'extengueren i apretaren aquelles tremoloses mans, forta, compassivament...

Restaren llarga estona callats, amb les mans juntes, fortament apretades...

Les barques havien ja arribat a la platja i s'oïen els crits de joia dels peixaters al veure que freien les xarxes completament rubleries.

Ell contemplà fitament en aquella dona, son ídol, aquella dona qui fou vençuda per l'egoïsme, per l'ambició més desenfrenats, aquella dona en quin cor entrà sols una volta amor i en fugí retut per la vanitat, per la frivolitat, per l'egoïsme...

I passà dels braços d'ell, qui potser fou l'únic qui l'amà intensament, als d'un altre que era ric, i dels d'aquest als d'un altre qui havia encare més riqueses...

Anà passant d'un amor a l'altre, cercant, no un home qui l'amés, sinó, un qui pogués

La Fotografía Artística

VOLTANTS DEL REC CONDAL

Fot. JAUME FARRÉ

NIT DE LLUNA

Fot. J. PIRLA COROMINAS

CARALPS (Camí de Núria)

Fot. JOAN GIRÓS

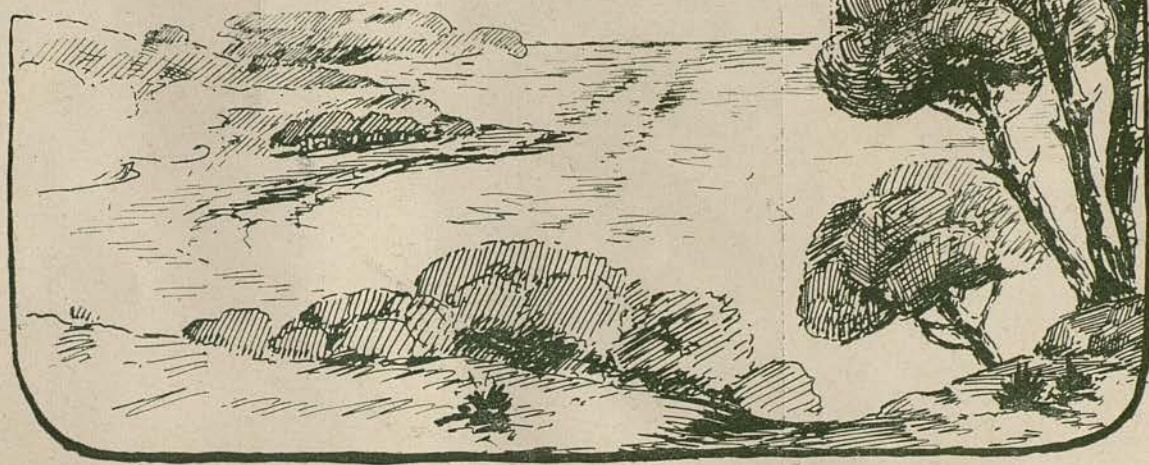

Costa Catalana

A pas del tren he vist de lluny els pins,
més allunyats encara per la boirina.
Dins la boira el sol ell feia un esquinc.
Ells m'han cridat. Deien adeu o vina?

Clara amistat dels pins. De llur endressa
no sabria acceptar el comiat;
i si han dit:—Vina! no em permet la pressa
que ells m'acompanyin en la soletat.

J. M. LÓPEZ-PICÓ.

Dibuix de J. RINS

satisfer sos mes forts capricis; i tots els qui cregueren en l'amor pur, dessinteressat d'ella, se n'apartaren al esdevinar el baix sentiment que la portava prop d'ells.

Després, començà a sentir-se feble per a seguir lluitant pel benestar de sa vida. Desesperava ja, més, encara cregué trobar l'home que cercava, però, es trovà amb un malvat, qui s'aprofità de sa feblesa per a fer-la caure, per a enllotar-la...

Ell fugí... Sentí en son rostre la flama de l'ignominia, sentí odi i compassió vers ella, de qui durant molt temps fou esclau, lligat per un ferm amor que ell creia correspost...

S'allunyà, trevallà, s'endinzà en les entranyes de la mare terra per a extreure'n riqueses... Treballà folla, desesperadament, cercant en el treball l'olvi a ses penes... Després, quan es sentí feble, quan sentí que el crepuscle de sa vida s'apropava, aleshores pensà en retornar a sa amada pàtria...

Ara havia retrobat a ella malgrat els seus esforços per a no trovar-la... No volia veure-la per a no sentir fugir de sa imaginació l'imatge d'aquella nina tan bellament ideal qui el conegué en l'aurora de sa vida, per a no veure morir son darrer somni...

Contemplà el rostre d'ella plé d'arrugues, solcat pels estigmes del vici... Un rostre plé de pintura, un rostre tan fals com son cor...

—Perdona'm Frederic!— exclamà ella— he sigut malvada amb tú, prou ho comprenc! Perdona'm! Allunya'm d'aquí on tant t'he fet sofrir i he sofert! Fugim! Allunyem-nos! Encara seriem feliços!—

—Sí; et perdono, oh dona! Has sigut tú una lleu embarcació qui s'ha deixat dominar pel vent, pel vent de les ambicions; has sigut una fulla despresada de l'arbre de la vida i perduda en l'immensitat del món! Has sigut feble i et perdono! Els pecats d'amor mai s'obliden però sempre es perdonen! Que ens allunyem? Nó; no seriem feliços; son massa fortes les impressions que del passat porta cada hù de nosaltres en son cor; per més que fessim, sempre reviuria en nostra memoria el passat... M'ofereixes un cor que ja no vibra, un cor que ja no sent les belles, les pures emocions; m'ofereixes un cos malalt, marcat per l'estigma dels vicis... M'ofereixes els restes del festí de la teva vida... Tu has destruït l'encant, els som-

nis de la meua! Tu has sigut la causa de que jo no hagi fruit els acaròniments d'una noble i bella esposa, d'uns gentils fills... El teu record m'ha fermat les portes de la felicitat! Tu m'has fet perdre l'esperança, la fè... i, a pesar de tot, encara t'aimo... Sí; per què negar-ho? T'estimo com t'estimava el primer jorn en que et vareig veure, mes, no es a tú a qui aimo, sino a la dona ideal que en tu havia esperançat. Allunya't! No torbis el poc camí que em resta fer en aquesta vida, Jo et perdono, oh dona!

Ella plorava quietament... La darrera claritat del jorn anava esmortuint-se. Un bell crepuscle... Ells també havien arribat al crepuscle de llurs vides... Aquell els recordava el dolor de llurs existències.

Es separaren sens donar-se les mans, com si temessin son contacte. I devallaren cada hù pel seu costat... Per ell potser la vida tindria quelcun somriure... Per ella ja nó!

Ella seguiria sa ruta d'embrutiment, s'aniria enllotant més i més, vençuda pel vici; seguiria devallant un per un tots els graons de la corrupció, ubriagada pel mer plaer de les orgies, i veuria finir sa vida en la sala de qualque hospital, abandonada d'aquells qui es disputaren sa bellesa, ses carícies, voltada d'altres infelices qui com ella pecaren...

Ell seguiria aimant en aquella dona, però nó la que la realitat mostrava-li perduda, sino a la tant idealment bella, a la tant idealment gentil que ell somnià... Seguiria essent pels que ignoraven son dolor d'amor, d'home fret, d'home frèstec, en quin cor no havia entrat amor...

I moriria somniant en la hermosa dona qui poguè idealitzar sa vida, i aixís realitzar un bell somni... Finiria sentint entorn de son coll els braços d'ella, i damunt son front els tendres besos de llurs fills, dels fills de llur amor... Moriria idealment, tal com visqué, tal com aimà...

JOSEP M.ª PLANÀS CARVAJALES.

or

Jo us lloaré Sant Isidre

Jo us lloaré per la doble virtut
del treball vostre, que ens ha d'essè exemple,
vos qui la terra trebal·leu toçut
i cada dia us prosterneu al temple.

Jo us lloaré per aquesta harmonia
amb que enllaceu el Sobrenatural
amb les coses vulgars de cada dia
sense conèixer destorb mutual.

Jo us lloaré la doble activitat
de l'esperit encès de fè profunda
i del cos vigorós i curvat
en el treball que la terra fecunda.

Jo lloaré la arada que meneu,
i la llevar que vostre mà dispersa,
i el berenar tranquil, mentres penseu
si l'anyada serà bona o adversa.

Jo us lloaré, també, l'oració,
que us solca l'esperit com una arada,
i la fè persistent, que es la llevar
prometedora de la eterna anyada,

Jo us lloaré per la doble virtut
del treball vostre, que ens ha d'essè exemple,
vos qui la terra trebal·leu toçut
i cada dia us prosterneu al temple.

JOAN ARÚS

Diada de San Isidre, 1918

Teatres

Després de varies estrenes donades a darrera hora, a tota pressa s'ha clòs la temporada catalana del «Romea».

Quasi la totalitat de la Companyia ha emprès una *tournee* per les principals poblacions de Catalunya durant l'estiu, esperant la nova temporada.

Ara, en el repòs, podem fer-nos càrrec de l'actuació de les diferents empreses catalanes de l'hivern passat, i una volta asserenats de les predileccions i simpaties que dominaven

al públic i esvahida la competència, ens queda una sola esperança efectiva per la nostra escena nacional: l'empresa Fàbregas i Recasens.

Es parla d'una nova Companyia dirigida per en Jaume Borràs actuant al «Espanyol», i es parla, també, d'una empresa dedicada exclusivament al Teatre líric català.

Nosaltres, pèl bé del nostre Art dramàtic, voldríem que's consolidés la Companyia del «Romea» amb nous elements, i que les obres s'estrenessin amb més calma; en una paraula, que s'ajuntessin tots els elements que aquest any han estat distribuïts. I que fos també una realitat la projectada temporada de Teatre líric sense cap altra empresa. Així findríem dos teatres fent català, amb gènere ben distint, tal com aconsellava en Rusiñol.

ALEIX.

NOVES D'ART

EXPOSICIÓ D'ART

PALAU DE BELLES ARTS. — L'impresió general de aquesta exposició ens resulta quelcom migrada degut, tal volta, al poc temps de que han disposat els organitzadors i artistes; no obstant la decoració interior d'algunes instal·lacions es feta amb bon gust artístic, sobresortint la dedicada a exposar diferents treballs de puntes al coixí.

ESCULTURA

Remarquem en primer lloc la composició del Sr. Montserrat «Dulce carga». També es digne d'elogi la del Sr. Renart «La raza». En quant a busts, ens criden l'atenció els del pintor Sorolla, del mestre Pahisa i un de nena, obra, aquest últim, del Sr. Cabanes.

PINTURA

REIAL CÍRCOL ARTÍSTIC. — Aquesta entitat haurà fet, segurament, tot l'esforç possible pera presentar obres selectes; debem dir, no obstant, que l'èxit no ha coronat el seu esforç. Remarcarem solsament una posta de sol, del Sr. Raurich, i un retrat, del Sr. Casas.

SOCIETAT ARTÍSTICA I LITERÀRIA.

—De les obres presentades per aquesta entitat, remarcuem les següents: gitana, del senyor Benedito; retrat, del Sr. Lopez; un interior, del Sr. Martí Garcés; i finalment una manola, d'en Carles Vazquez, molt be de ropatge.

ARTS I ARTISTES. — De les exposades per aquesta entitat, solsament farem esment d'un quadre del Sr. Junyer i Vidal, molt impresionista de color.

CÍRCOL DE SANT LLUÇ. — Son remarcables varies teles, del Sr. Llimona, un paisatge, del Sr. Vancells, i una nota panoràmica del Sr. Gimeno.

JOVENTUT ARTÍSTICA VALENCIANA.

—En conjunt presenten un bon nombre de teles notables, sobressortint-ne una del Sr. Benlliure, altre del Sr. Pla i Rubio; un paisatge del Sr. Llorens, un retrat, del Sr. Segrelles; i un altre del Sr. Cecili Pla.

SALA NONELL. — Jove i renovador veiem en ell una força i caracter poc comú, que a no morir jove, relativament, hauria sigut un gran mestre.

Recordem tots, encare, la seva exposició de dibuixos i croquis d'ara fa uns dotze anys, en lo que fou discutit de debó. Nosaltres assegurariem que, a no morir, hauria estat una de les primeres figures dintre el món de l'art.

En la sala de «L'Institut Català de les Arts del Llibre», hi ha coses molt remarcables, figurant-hi molts i variats grabats i mol·lures per escobertes de llibres; remarcant-se unes magnífiques tricomies del Sr. Coll i Saliati, una col·lecció de grabats sobre metall, molt correctes, del Sr. Torrents, i finalment una sèrie variada de relleus sobre cartró, de la casa Basa i Pagés.

En altres sales hi han treballs d'en Rusiñol, Casas, Ribera, Villegas i Zaragoza, tots grans artistes com sempre.

De les obres exposades de futurisme i cubisme no'n volem parlar, perquè, a fer-ho, els hi hauriem de dir coses molt lletges i ens en donem pena.

Per l'any vinent, de repetir-se, fora de de-

sitjar que s'anunciés amb més oportunitat i amb una selecció més vritat, en nom de l'art i del bon gust artístic.

GALERIES LAIETANES. — En la segona quinzena d'Abril tingueren lloc les exposicions dels senyors Rafel Forn, R. Durán Camps, Ramón Miret i Alexandre Cardunets.

El Sr. Forn ens presenta 49 impresions de color, en una sèrie, i més de 40, en altre.

L'efecte general fou de que teniem al davant les obres d'un artista de temperament. Moltes son les que estan resoltes de ma mestre, amb dos tendències ben diferents; l'una, es la executada a tot color, amb fermesa, prescindint d'encaix, dibuixant amb la pinzellada, amb nerviositat i sols amb desig de trasmetre l'impresió de colorit; l'altre, amb més calma i potser amb més estudi, de tonalitats menys brillants, però potser més segura.

Durán i Camps exposa uns estudis de vibracions (segons ell), resolts amb la preocupació de la manera següent; resoldre d'una pinzellada un efecte, posant-la una al costat del altre. Però las seves notes, molts cops massa brillants, son agradoses no obstant, per lo fresques que resulten.

El Sr. Miret presenta alguns retrats i figures en interior i joiers, entre algunes d'elles massa abocetades i tristes de color. Altres retrats de gamma finísima, d'una suavitat original molt agradable. Exceptuant la figura de Vilamajor, en les demes notes de paisatge i color, no'ns va convencer.

Alexandre Cardunets, com altres vegades, exposa varies notes a l'oli i apunts agradables, resolts amb la seva tècnica de llapiç i acuarela, logrant el fi proposat. Com a torna, presenta unes lleugeres notes al llapiç, de les soques d'oliveres de Mallorca, tan originals per les seves formes de fantasia brutal, com ell diu, acusant formes estranyes.

SALÓ GOYA. — J. Armengol va exposar en la passada quinzena d'abril, una col·lecció de notes a l'oli, alguns pastells i «agutxes».

Si algún defecte pot nombrar-se, es el del abus dels efectes de llum que en algunes notes resulten durs, pro deixant apart dits defectes, te altres coses molt ben enteses i justes.

SALÓ PARÉS: EXPOSICIÓ SEGURA.—Exposa una col·lecció de teles a l'oli i alguns pastells amb assumptes de caballs; en primer lloc citarem un quadret a l'oli representant assumptes militars. Ens agrada molt també el que porta per títol «Arranque».

EXPOSICIÓ CAMINS.—Presenta varies pintures de paisatge, flors, fruites, etc.

I per l'art industrial, algunes probes litogràfiques i mostres de cromos acabats, dibuixats a la pedra, que es el fort d'en Camins.

En les teles s'hi endevina tot seguit la mà del cromista, semblant pintades exclusivament per a ésser reproduïdes al cromo, sobre tot alguns paisatges resulten d'una gamma de colors fristos i negrosos.

COLORAINES.

Al-leluia

10 Decembre, 1917

Amunt els cors, la joia i l'alegria
ho inondi tot, que'l mon ne sia grat.
Ja fora planys, perdono el que m'odia.
Gran dia avui. Mon fill ha sigut nat.

Mercès, bon Deu, per ver-me dat la vida,
mercès, mon pare, per haver-me engendrat.
Mercès, oh mare, memoria beneïda.
Ja soc feliç, no'm dol haver penat.

No't dolguí, doncs, tampoc, mullè estimada,
niu del fillet, d'amor urna sagrada;
no't dolgui gens tot lo que tu has passat.
Mercès t'en donc, mercès i una abraçada,
que'l teu patir ha estat per tu sembrada
que ha dat per fruit, de mare el nom sagrat.

I. OLIVER FERRER.

or

De casa

Tal com deiem en el darrer número, el dia 12 del prop passat mes de Maig, s'inaugurà en el nostre hostatge l'Exposició dels treballs de la Secció de Pintura. Amb la major satisfacció podem dir que s'ha vist molt concorreguda i hem sentit un sens fi d'elogis pels nostres companys.

En Joan Marcé, ha exposat una col·lecció de notes molt remarcables. Antoni Gómez, exposa altre col·lecció de notes plenes de llum; en Josep Riera, alguns dibuixos i acquarel·les, sobressortint aquestes ultimes; en Francesc Oltra, altres dos acquarel·les i un oli, molt bé; en Josep Rins, algunes teles a l'oli, remarcant-se dugues marines; en Anselm Domènech, exposa uns estudis del natural o Academies dignes de menció; en Josep Pou, tres paisatges molt ben acabats; en Josep Altés, unes notes de nit de molt bon efecte; en Tomás Coll, uns apunts a la ploma molt ben dibuixats; en Lluís Soler, exposa una tela a l'oli que denota bones condicions. De la Secció de Fotografia, solament exposa en Jaume Farré tres fotografies de molt bon gust artístic i que cridaren molt l'atenció. Degut al poc temps, no han pogut exposar els seus altres companys fotògrafs, esperant que en altra ocasió podran donar-nos algunes proves més.

A més En Francesc Carulla presentà una escultura molt bé de plànols «i poguent observar» en ella «alguns plects» ben estudiats.

Felicitem coralment a tots els nostres companys per el seu bon èxit, i els encoratgem perquè ens dónguin aviat una nova mostra del seu treball.

Hem rebut, galanament cedida per son autor, en Rosich i Cotuli, una composició per a piano «El cel és gris i plou...», lletra d'en Apelles Mestres. Executat per la nostra Secció de Música, ha sigut molt elogiada, i en nom d'ells i nostre donem al Sr. Rosich la més sincera felicitació i moltes mercès.

Hem rebut la «Revista de l'Orfeó Gracienc» i el Bulletí del Centre excursionista «Rodamón» corresponent al mes de Maig. Moltes mercès.

Ha sigut inaugurada en el nostre hostatge la classe de natural per la Secció de Pintura.

Com poden veure els nostres llegidors, cada número procurem millorar la nostra Revista. Amb el present, comencem la publicació d'una plana artística, de forma que pugui separar-se per a colleccionar, tenint en cartera alguns dibuixos i fotografies notables, aixís com treballs literaris de reconeguts autors, degudament il·lustrats.

Col·laboració

Aceptarem col·laboració forana i publicarem amb molt gust totes aquelles composicions que a nostre juí ne seràn mereixedores.

A n'aquest fi preguem que tots aquells que vulguin ajudar-nos, enviïn els originals en la forma acostumada a la nostra redacció i administració, Llibertat, 4.

No's retornen els originals.

Bibliografia

Preguem a tots els autors se serveixin enviar-nos tots els llibres que donguin a la llum amb l'objecte de fer la nostra modesta però honrada crítica, contribuint d'aquesta manera a omplir «els prestatges encara buits de la nostra biblioteca.»

Esperant veure'ns complascuts els anticipem el nostre millor reconeixement.

Correspondència

J. Navarro.—Envii quelcom més.—*V. T.* Tenim la nostra secció de Dibuix. No'ns interessa la seva oferta.—*J. Canansá.* Amb tota la tristesa ho hem tirat al cove.—*J. Fló.* Sincerament li diem que esperem de vosté alguna cosa millor.—*A. Monfort.* En cartera: «A Barcelona» si no rebem de vosté quelcom millor.—*X. Cortils.* En cartera.—*D. Juncadella.* En cartera i esperem que passi per aquesta Redacció un dimarts de 10 a 12 nit.—*S. Borrut.* En cartera.—*I. Molas.* Si no fos per la segona part l'acceptariem.—*J. M. Planas Carvajales.* Mercés, Segueixi enviant.—*Daniel Fornis.* En cartera «L'apassionat».—*S. Major.* Al cove.

Queden lletres per a contestar.

CASA BASTIDA

Nostres ventatjes cridaràn vostra atenció
particularment en la Secció de Sastreria

TRAJOS confeccionats amb tanta
perfecció com de mida i gustos ingle-
sos, desde 10, 20, 30, 40 i 50 pes-
setes els més superiors

En la Secció de a mida, preus similars

18, Passeig de Gracia, 18 — Barcelona

Marcel·lí Gelabert

Pintor Decorador

Casa especial en decorar
habitacions d'estil
o època determinada

Degut al gran increment prè per el
nou procediment de pintura decorativa
amb l'aparell perfeccionat

== **"AEROGRAF"** ==

s'ha montat un GRAN TALLER

..... en el
Carrer COELLO, 206 (xamfrà Bailén)

..... TELÈFON G. 1501

Sastrería La Fontana

DE

JAUME VENDRELL

S'ha rebut per a la pròxima es-
tació lo mes selecte de la moda

.....
Salmerón, 135

:: BARCELONA (GRACIA) ::

TELEFON 1433 G.

Fonògrafs

de superior calitat i preus molt baratos

Discs "FADAS"

IMMENS ASSORTIT

RECOMPOSICIONS ECONÓMIQUES

A. RION, S. en C.^{TA}

203 — Salmerón — 203

Niu Artistic

Revista mesal d' Art i Lletres

Preu: **15** cèntims

Admetem l'intercanvi amb Periòdics i Revistes

Redacció i Administració:

Llibertad, 4

BARCELONA — (GRACIA)

Fabricació de genres de punt

EXPORTACIÓ :: Articles d'ocasió :: IMPORTACIÓ

LOS DOLLARS

J. Renom Garriga, S. en C.

Despatx: **Salmerón, 56** :: BARCELONA
TELEFON 43 G. — (Gracia) —

MANUFACTURA
DE CARRUATJES

Fil·li de C. Lucas Albert

Luxe • Sport • Turisme • Industria

::: Córcega, 345 (Aprop del Passetg de Gracia) :::

BARCELONA

TELEFON G. 619

Imprempta Revista NIU ARTISTIC

SASTRERIA

Casa Capdevila

Plaça Rius i Taulet, 5

GRACIA

(Al costat de l'Estase)

**Mensajero
Barcelonés**

Escriptori public :- Repartiment
de cartes, circulars, esques, etc.

Avisant-nos per teléfon, portem ordres a do-
micili, recullim i repartim cartes i petits pa-
quets. :- (Condicions especials als abonats)

TELEFON A. 4499

Plaça Beat Oriol, 10 i Plaça del Pi, 10

Cristall-Pisa-Porcelana

Llorenç Balagueró

Travessera, 61 - Torrent de l'Olla, 75

Servei especial per a CAFES,
BARS I XACOLATERIES

ARTICLES PER A REGALS

SABATERIA

La Campana de Gracia

de

Manel Mariano

Gran assortit en calçat negre i de color

Travessera, 94 - BARCELONA-Gracia

SELECT DRINK

CAFE :- LICORS

SODES :- APERITIUS

BILLARS

Servei a domicili : Obert tota la nit

TELEFON G. 1435

Salmerón, 137 :- BARCELONA-Gracia

CLINICA dels

Doctors Emili Oños i Josep Marsal

del Hospital Clinic i

Cos Medic Municipal

MEDICINA GENERAL

Especialistes en enfermetats de la
pell i malalties genito - urinaries

Tallers, 55, pral. :- BARCELONA

De 12 1/2 a 1 1/2 i de 7 a 9

La Casa

Joaquim Richarte Galbas

es la Merceria *que té més assortit i ven
més barato de Barcelona*

Gran Taller de Sombreros de senyores i nens

Especialitat en adornos i fantasies

Salmerón, 72
(Cantonada Travessera)

Barcelona - Gracia
Teléfono G 249

Aquesta Casa per a obtenir grans existències de genres moderns, es convé
amb sucursals que té a l'estranger